

Een vestingbatterij.

Een deel der schietheide met een vurende batterij.

HET SCHIETKAMP BIJ OLDEBROEK

Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat geregeld elk jaar ieder regiment Veld- en Vesting-Artillerie eenigen tijd in de legerplaats bij Oldebroek doorbracht, teneinde aldaar schietoefeningen te houden. Naarmate men echter meer waarde aan de schietoefeningen ging hechten, hoe meer men tot de overtuiging kwam, dat dit schietkamp langzamerhand voor de moderne behoeften te klein was geworden.

Daar kwam bij, dat men ook hier in Nederland het belang ging inzien schietoefeningen in het terrein te houden, niet alleen om de artillerie daardoor beter op de hoogte te brengen van de verschillende terreinen en de moeilijkheden, die zij voor het schieten opleveren, maar vooral om de artilleristen er op te wijzen, dat men zijn denkbeelden niet éénzijdig naar een bepaald schietkamp, in casu de Oldebroeksche heide, moet richten.

Niet slechts op de heide, maar ook in den polder, behalve op een kale vlakte moet de artillerie ook in beboschte streken gevuurd hebben om de schiettactische en de schiettechnische moeilijkheden van het wapen goed onder de oogen te hebben gezien.

Met dit al blijft Oldebroek het schietkamp voor de artillerie, tenminste voor de vestingartillerie, zooals de Harskamp dat is voor de infanterie. Het is het oer-kamp, terwijl de overige schietterreinen slechts als noodzakelijke aanvulling kunnen fungeeren. Ook door zijn omvang neemt het schietkamp bij Oldebroek de eerste plaats in. Hier bevindt men zich waarlijk op St. Barbara's bodem. Oldebroek is het eigenlijke gebied van de geschutspatronen der artillerie en elk rechtgeaard artillerist verlangt op zijn tijd dezen geheiligden grond weer eens te betreden. Het kamp is schitterend op een vrij hoogen heuvel gelegen, zoodat men reeds van uit den trein de tenten ziet opblanken. Wonderschoon verheft zich die witte tentenstad daarboven op dien z.g. Knobbel. Vooral wanneer de zon uit haar gouden poort het licht over de aarde uitgiet, zoodat de mooiste licht- en schaduwpartijen in de bruine heide ontstaan, de witte wegen als zilveren linten glinsteren en de boschpartijen groen glanzen, is de streek bijzonder fraai. En het schoonste wel midden Augustus, als voor een tijd de donkere heide tot nieuw leven is ontwaakt en een paarse schoonheid aan de bruine struiken is ontbloeid. Dan lijkt dit kamp in een wondertuin te liggen. Zoo ver het oog reikt bloost de lieflijke hei, waarin de armoedige, doch schilderachtige dorpjes schuil gaan. Hier en daar vlamt het rood van een pannendak op. Naar het Noorden straalt het zilvervlak der Zuiderzee en rijst de donkere romp van den Elburgschen toren massaal in de lucht. Van den Knobbel af is het schouwspel waarlijk grootsch. Naar alle zijden strekt zich de donkere heide tot aan den gezichteinder uit, vroolijk door frisch-groene sparretjes en boschpartijen verlevendigd, en door vakken groen bouwland afgewisseld. In die geweldige uitgestrektheid raken de dorpjes en afzonderlijke huizen als verloren. Hun kleur en vorm passen zich uitstekend bij de omgeving aan.

En boven alles uit blankt daar op den Knobbel de witte tentenstad, als een Moorendorp uit een Oostersche Sage. Gelukkig hij, die hier in dezen tijd zijn tenten mag opslaan. Veel bleeke bureau-menschen werden in Oldebroek door de zon weer bruin geschroeid en al zijn de tenten klein, frissche lucht en overvloed van licht heeft men er te geef.

Het spreekt vanzelf, dat in den loop van den tijd talrijke vaste gebouwen voor legering en verpleging opgericht zijn, zoodat de tentenstad niet meer dan een aanvulling is. Maar het ideaal verblijf in den zomer is toch de tent. Ook het nieuwste gebouw, n.l. een vliegerhangar ontbreekt in Oldebroek niet, omdat hier nog al eens door de artillerie en de vliegers wordt samen gewerkt.

Hoog boven den Knobbel verheft zich de seininrichting, om de schietheide voor de omgeving en voor het kamp zelf veilig of onveilig te melden. Bij de inrichting van een schietkamp is de regeling van den veiligheidsdienst zeker niet een der minst belangwekkende onderwerpen. Hierop kom ik trouwens bij de bespreking van de schietkunst wel met een enkel woord terug.

Beneden aan den Knobbel bevindt zich het doelenpark, een wereldje op zich zelf. Daar ziet men in bonte mengeling oude affuiten, voertuigen, houten kanonnen, staande, knielende en liggende poppen enz. bijeen, welk materieel als doel bij de schietoefeningen dienst doet. Dan weer richt men er een batterij mee in of wel bevestigt men de poppen op ijzeren sleden, welke bewegende doelen door bespanningen door de heide getrokken worden. In de nabijheid bevinden zich de loodsen voor reparatie, schildering, samenstelling en vervaardiging. Op eenigen afstand liggen de stallen voor de paarden der bereden artillerie. Tijdens een deel der mobilisatie werd dit terrein

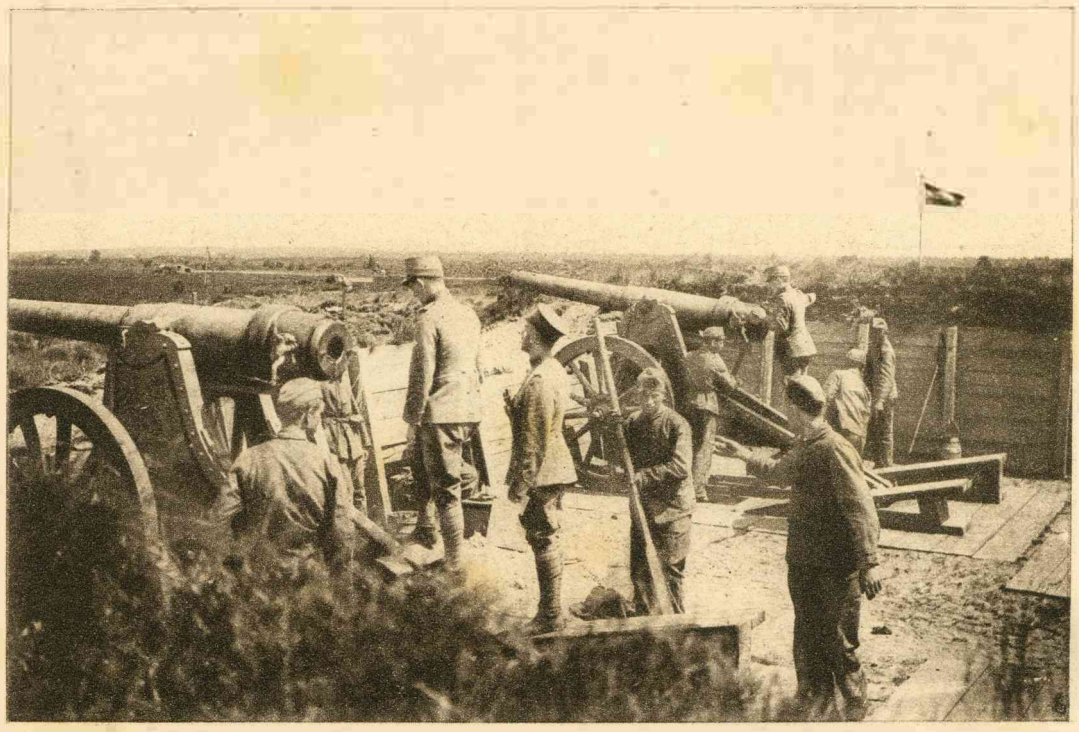

Het schieten met een lang kanon van 12 c.m.

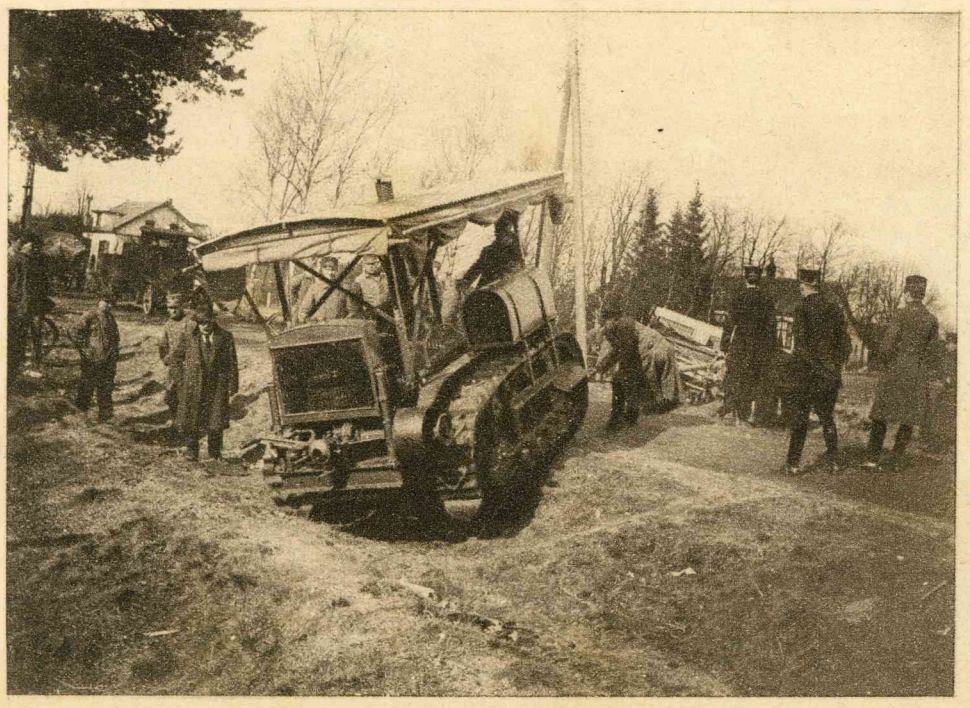

Oefeningen met de „rups".

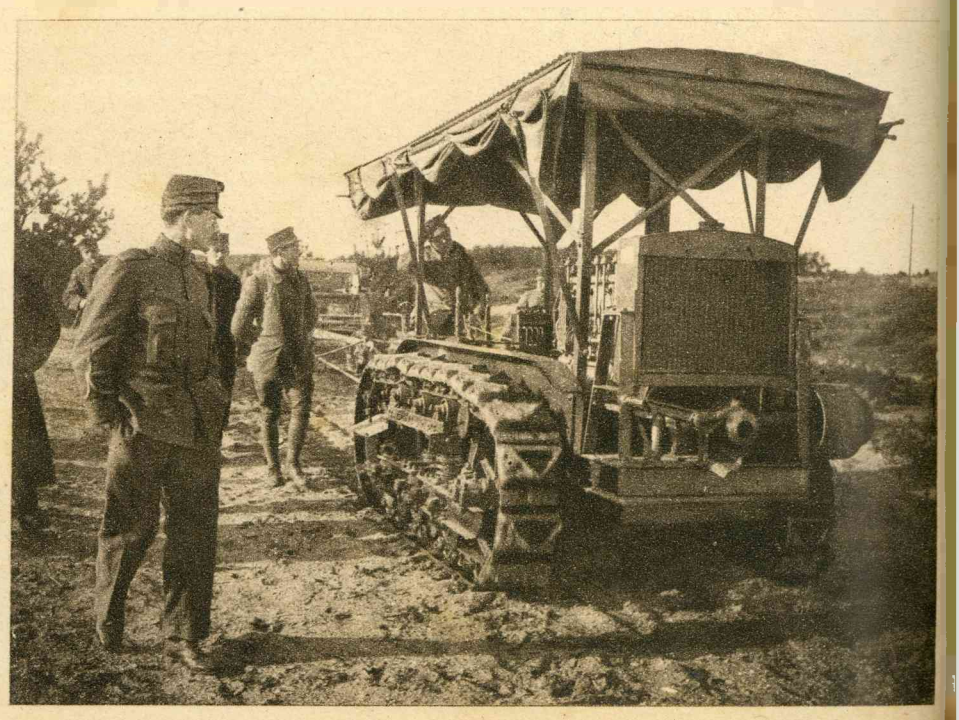

Een „rups" in het kamp.